

боко хлътнали въ орбититъ си, изражаваха безнадежна тъга и уплаха. Страдалната душа гледаше прѣзъ тѣхъ, като прѣзъ стъкло на прозорци, невидимия призракъ на неумолимата смъртъ. Тѣ свѣтяха отъ ужасъ.

— Помощъ, докторе! пошпна тя съ посинѣлитъ си уста, тихо, за да се не прѣдаде сътрясението на болната частъ на тѣлото ѝ.

Огледътъ и распитването траяха десетина минути. Слѣлъ това, докторътъ, съ ледно спокойно лице замина въ другата стая, послѣдванъ отъ мъжътъ.

— Жена ви е въ опасностъ! — каза той прѣко на Шандова; послѣ прибави: — Тя е лѣкувана невнимателно, вий сте имали работа съ шарлатани!

Шандовъ само разгърна ржцѣ, като да се извини.

— Докторе, спасете любимата ми жена! имамъ три дѣца малки, едното е на три мѣсеца! Сираци да не ставатъ!

Шандовъ заплака.

— Не ставай баба да плачешъ, каза му лѣкарътъ: — жена ти може да бѣде спасена само чрѣзъ операция, но „може да бѣде“ — увѣренъ не съмъ.

Момъкътъ изгуби лицето сч, като чу думата операция.

— Не може ли иначе? извика той съ умолителенъ гласъ, който притреперваше отъ страхъ.

— Азъ ви казахъ: операция трѣбва, и най-късно утрѣ, издума докторътъ рѣшително и си зе шапката.

— Молж, почакайте, докторе!

— Петдесетъ на сто има шансъ да се спаси живота на жена ви, който е драгоцѣненъ за васъ и за дѣцата — но операция. Безъ това, тя е изгубена положително, безвъзвратно, отсѣче Чириковъ.